

ГЛАВА 2

ПОКОРНАТА ЛЮБОВ

Авраам и Сара

Историята на Авраам и Сара започва там, където свършва историята на Адам и Ева – загубата на равенството на жените. В резултат на греха на Ева Бог предсказва, че мъжете ще „владееят“ над жените си (Битие 3:16). Сега Сара бива издигната като представител на този нов модел – жена, която се покорява на съпруга си. Апостол Петър хвали Сара за това, че се покорява на Авраам и го нарича „господар“.¹ „Защото така някога и святите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си, като се покоряваха на мъжете си, както Сара се покоряваше на Авраам и го наричаше господар. И вие сте нейни дъщери, ако правите добро и не се боите от никакво заплашване“ (1 Петър 3:5,6).

Еврейската дума за „съпруг“ е *ba'al*, което буквално означава „господ“. Ваал, местното божество, е считан от ханаанците за владетел на земята. Вместо него израилтяните трябва да признават Яхве като Господ на земята и Господ над техния живот. Но в дома съпругът трябва да бъде господ, господар. Ап. Петър хвали Сара, че проправя пътя за това. Но той също така предупреждава съпрузите да не се възползват от факта, че са по-силният партньор, а да се отнасят към съпругите си с уважение и внимание. Принципът, застъпван от апостола, е за хармония в дома. За да се поддържа мирът, единият трябва да бъде покорен, докато другият – да е внимателен и да проявява уважение.

Нещо повече, това не означава, че никога, ама никога не трябва да става така, както казва жената. Ап. Петър твърди, че идеалната

съпруга би трябвало да печели съпруга си не с думи, а с поведението си – с чистотата и почителността на своя живот. Апостолът прибавя, че жените на вярата се разкрасяват пред Бога чрез своя кротък и тих дух, вместо чрез външна показност. Сара се е превърнала в емблематичен образ не само поради физическата си красота, но и поради вътрешната си красота, проявявана в покорността пред нейния съпруг. Ап. Петър издига това като пример за всички съпруги.

ДА НАПУСНЕ ДОМА СИ СЪС СВОЯ СЪПРУГ

Евреи, 11 глава възхвалява Авраам за голямата му вяра, проявена при напускането на неговата родина и пътуването му според Божиите указания; той живее като номад в търсене на Божия град. Текстът не възхвалява Сара за вярата ѝ. Не вяра от типа на Авраамовата я подтиква да напусне заедно с него, а готовност да следва съпруга си навсякъде, където той отиде.

Човек може да си представи какъв разговор се е провел, когато Авраам е казал: „Сара, трябва да напуснем това място”. Сара би имала всички основания да реагира: „Да не си полудял? Защо сега? Наближаваме пенсионна възраст и трябва да мислим за установяване, а не за преместване!”. Със сигурност колкото повече остаряваме, толкова по-малко сме склонни да се пренастройваме към промяната. Изоставянето на сигурността на семейството и приятелите, за да започне животът от нулата може да бъде плашещо на всяка възраст. В източната култура старостта е времето, когато човек се замисля за завръщане при семейството си, независимо къде е отишъл, за да търси препитание.

След това Сара би могла да попита: „Е, добре, къде ще ходим?”. Когато чува отговора на Авраам: „Не съм съвсем сигурен”, Сара отново би имала всички основания да прояви недоверие. „Не знаеш! И в каква посока ще пътуваме, ако не знаем къде отиваме?”. А когато Авраам казва: „Бог ще ни покаже мястото”, Сара лесно би могла да отговори: „Ами ако там не ни хареса? Не би ли било добре да знаем къде отиваме?”. Решението какво да вземем и какво да оставим зад себе си е много по-лесно, когато знаем накъде отиваме. Колко съпруги биха били готови да последват съпрузите си, знаейки, че дори самите те не са наясно къде отиват?